

Arrest

nr. 187 749 van 30 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 mei 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesemorie.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 6 januari 2010 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 23 juli 2010 wordt de verblijfsaanvraag van 6 januari 2010 ontvankelijk verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 8 mei 2013 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 6 januari 2010 ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoekster op 10 juni 2010 ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 6 januari 2010 ongegrond wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 6.1.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[O., M. J. N.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Nigeria

geboren te [...] op [...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 23.7.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [O., M. J. N.] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 6.5.2013) in gesloten omslag

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het advies van een arts-adviseur van 6 mei 2013 waarnaar wordt verwezen en dat verzoekster samen met deze beslissing ter kennis wordt gebracht, en dat bijgevolg kan worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de beslissing, luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 06.01.2010.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 25/11/2009, dr. [V. B.], huisarts, betrokkene vertoont een goedaardige aandoening van het beenmerg, er worden te veel rode bloedcellen aangemaakt, later wordt de diagnose gesteld van polycythaemia vera. Dit betreft een goedaardige aandoening waarbij te veel rode bloedcellen worden aangemaakt en dit vergt af en toe een aderlating.

- 17 november 2009, 16 december 2009 dr. [W.], polycythaemia vera, aangezien het een essentiële thrombosis overlapsyndroom betreft, wordt ook een behandeling opgestart met Hydrea. Betrokkene klaagt ook van hoofdpijn.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat deze 53-jarige vrouw lijdt aan een chronische polycythaemia vera met een essentiële thrombosis overlapsyndroom. Dr. [H.] stelt dat deze aandoening in het huidige stadium niet interfereert met het dagelijkse leven, maar dat de

evolutie op lange termijn mogelijk 'onzeker' is. Er was slechts een korte hospitalisatie van 3 dagen in 2009 wegens hoofdpijn. Verder waren er geen acute opstoten noch hospitalisaties meer. Op korte termijn wordt de aandoening door de behandelende artsen ook onbehandeld gunstig genoemd.

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verbleef. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, luidt verder als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van [D. K.], gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[O., M. J. N.] geboren te [...] op [...], nationaliteit Nigeria

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten niet in het bezit van geldig paspoort en visum."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt op dat het verzoekschrift laattijdig werd ingediend en bijgevolg niet ontvankelijk is.

Artikel 39/57, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) moet worden ingediend binnen een termijn van dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

De termijn van dertig dagen bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

De thans bestreden beslissingen werden, blijkens de stukken van het administratief dossier, verzoekster ter kennis gebracht op 10 juni 2013. Dit gegeven wordt niet betwist door de beide partijen. Bij aangekondigd schrijven van 9 juli 2013 diende verzoekster vervolgens een verzoekschrift tot nietigverklaring in tegen deze beslissingen. Omdat de aangevochten beslissingen niet bij het verzoekschrift waren gevoegd en een pro deo stuk ontbrak, richtte de griffie van de Raad op 12 juli 2013 een schrijven aan verzoekster overeenkomstig de artikelen 39/69, § 1, vierde lid en 39/68-1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster werd verzocht binnen de acht dagen haar verzoekschrift te regulariseren.

In dit verband luiden de relevante bepalingen van artikel 39/69, § 1, derde tot en met zesde lid van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Op de rol worden niet geplaatst :

1° beroepen zonder afschrift van de bestreden akte of van het stuk waarbij de handeling ter kennis is gebracht van de verzoekende partij;

[...]

In geval van toepassing van het derde lid, 1°, 2°, 4°, 5°, 6°, 7° richt de hoofdgriffier aan de verzoekende partij een brief waarbij wordt meegedeeld waarom het verzoekschrift niet is ingeschreven op de rol en waarbij die partij wordt verzocht binnen acht dagen haar verzoekschrift te regulariseren.

De verzoekende partij die haar verzoekschrift regulariseert binnen acht dagen na de ontvangst van het in het vierde lid bedoelde verzoek, wordt geacht het te hebben ingediend op de datum van de eerste verzending ervan.

Een verzoekschrift dat niet, onvolledig of laattijdig is geregulariseerd, wordt geacht niet te zijn ingediend.”

Artikel 39/68-1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de hoofdgriffier of de door hem aangewezen griffier vaststelt dat de verzoekende partij in het verzoekschrift de toepassing van het voordeel van de pro deo vraagt, zonder dat die bij het verzoekschrift de in artikel 39/69, § 1, tweede lid, 8°, bepaalde stukken heeft gevoegd, dan richt hij aan de verzoekende partij een brief waarbij wordt meegedeeld welke stukken ontbreken en waarbij die partij wordt verzocht binnen acht dagen haar verzoekschrift te regulariseren.

De verzoekende partij die haar verzoekschrift regulariseert binnen acht dagen na de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde verzoek, wordt geacht de vereiste stukken te hebben gevoegd bij het verzoekschrift op de datum van de verzending van het verzoekschrift.

Een verzoekschrift dat niet, onvolledig [...] is geregulariseerd, wordt onverminderd de toepassing van artikel 39/69, § 1, derde lid, geacht in te houden dat de verzoekende partij afstand doet van zijn verzoek van de pro deo te genieten.”

In antwoord op voormeld schrijven van de griffie van de Raad van 12 juli 2013 regulariseerde verzoekster haar verzoekschrift bij aangetekend schrijven van 19 juli 2013. Er was aldus sprake van een regularisatie binnen de termijn van acht dagen, waardoor het verzoekschrift moet worden geacht te zijn ingediend op de datum van de eerste verzending ervan. Dit is 9 juli 2013. Het gegeven dat in het aan verweerder gerichte schrijven waarmee huidig beroep hem ter kennis werd gebracht ten onrechte sprake is van 19 juli 2013 als datum van indiening van het beroep doet uiteraard geen afbreuk aan het gegeven dat het beroep dient te worden geacht reeds te zijn ingediend op 9 juli 2013. Huidig beroep is bijgevolg tijdig ingediend.

De opgeworpen exceptie dient te worden verworpen.

2.2. De Raad wijst verder ambtshalve op artikel 39/68-3 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. Indien een verzoekende partij een ontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9bis terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9bis nog hangende is, oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoot.

§ 2. Indien een verzoekende partij een ontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9ter terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9ter nog hangende is, oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoot.

§ 3. Indien de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter oordeelt dat paragraaf 1 of paragraaf 2 van toepassing is, vermeldt hij dit in de beschikking zoals voorzien in, naar gelang het geval, artikel 39/73, § 2, of 39/74.”

Voormelde bepaling is overeenkomstig artikel 6 van de wet van 2 december 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwisting- en ook van toepassing op “aanvragen om machtiging tot verblijf die opeenvolgend worden ingediend op

grond van ofwel artikel 9bis ofwel artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, en die het voorwerp hebben uitgemaakt van weigeringsbeslissingen, waartegen meerdere beroepen werden ingediend voor de datum van inwerkingtreding van deze wet."

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster zowel op 19 juli 2013 als op 18 december 2014 een beroep heeft ingesteld tegen een beslissing die werd genomen met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 39/68-3, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekster derhalve, behoudens indien zij haar belang aantoonde, geacht afstand te doen van voorliggend beroep dat zij op 19 juli 2013 instelde tegen de beslissing van 8 mei 2013 waarbij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

Met toepassing van artikel 39/68-3, § 3 van de Vreemdelingenwet werd in de beschikking van 2 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2017, opgenomen dat de voorzitter van oordeel is dat artikel 39/68-3 van de Vreemdelingenwet van toepassing is, zodat verzoekster in de mogelijkheid was om voorafgaand aan de terechtzitting te bepalen of zij nog een belang had bij het beroep dat is gericht tegen een beslissing waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard, terwijl zij ook een beroep instelde tegen een beslissing van een latere datum waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van dezelfde wetsbepaling als onontvankelijk werd afgewezen.

Ter terechtzitting is gebleken dat de beslissing van 8 oktober 2014 waarbij verzoeksters aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd van 8 september 2014 onontvankelijk wordt verklaard, waartegen verzoekster op 18 december 2014 een beroep instelde, werd genomen met toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing is dus louter genomen op grond van de vaststelling dat verzoekster haar recentste aanvraag om machtiging tot verblijf steunde op een medische problematiek die voorheen reeds werd ingeroepen. Een toetsing aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde omstandigheden die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen was dan ook niet aan de orde en werd niet doorgevoerd. Verzoekster geeft te kennen dat het gegeven dat zij een beroep instelde tegen de beslissing van 8 oktober 2014 in casu niet toelaat te concluderen dat zij geen belang zou hebben bij de vernietiging van de beslissing van 8 mei 2013, en wel nu de beslissing van 8 oktober 2014 een onontvankelijkheidsbeslissing betreft genomen met toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet terwijl de thans bestreden beslissing van 8 mei 2013 een ongegrondheidsbeslissing betreft. Zij geeft aldus aan dat zij de mogelijkheid dient te hebben om de door verweerder gedane inhoudelijke beoordeling van haar medische problematiek in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet aan een rechterlijke toetsing te onderwerpen. Zij toont met deze uiteenzetting haar belang bij het beroep tegen de in voorliggende zaak bestreden beslissing van 8 mei 2013 waarbij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd van 6 januari 2010 ongegrond wordt verklaard aan. Er kan dan ook niet worden besloten dat verzoekster door het indienen van het beroep tegen voormelde beslissing van 8 oktober 2014 dient te worden geacht afstand te doen van het beroep tegen de beslissing van 8 mei 2013 waarbij haar eerste aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard.

2.3. Verweerder werpt in zijn nota verder nog in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, omdat verzoekster geen belang zou hebben bij een nietigverklaring van deze aangevochten beslissing. Na vernietiging van dit bestreden bevel zou verweerder immers opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoekster, vermits zij zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Naar luid van artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem of in de Algemene Nationale Gegevensbank;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Van een gebonden bevoegdheid is sprake *“wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing”* (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient te worden opgemerkt dat het woordje *“moet”* in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2 van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§ 1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060).

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat verweerder hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal moeten afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden bevel steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

Daarenboven heeft, blijkens de gegevens van het dossier, verweerder de verblijfsaanvraag om medische redenen van 6 januari 2010 op 23 juli 2010 ontvankelijk verklaard, hetgeen tot gevolg heeft dat overeenkomstig artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet verzoekster is gerechtigd op een attest van immatriculatie en dus de behandeling van haar aanvraag in België mag afwachten. Verweerder heeft het klaarblijkelijk zelf ook nuttig en nodig geacht om de bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoekster ingediende verblijfsaanvraag op medische gronden. Op die manier heeft hij zich geconformeerd aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat oplegt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde onder meer rekening houdt de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Door aldus te handelen

erkent verweerder dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij vat het middel als volgt samen in de synthesememorie:

“De nota met opmerkingen stelt dat dit middel ongegrond zou zijn en dat de arts-adviseur terecht zou hebben geconcludeerd dat de graad van ernst van Art. 3 EVRM niet werd bereikt. Concluante wenst echter te volharden in het middel uiteengezet in haar beroep en hieronder samengevat.

[...]

Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd, door gewoon te beweren dat haar aanvraag ongegrond is op basis van onterechte argumenten (zie verder).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om haar aanvraag voor machtiging tot verblijf op grond van art. 9 ter af te wijzen.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

De elementen weerhouden door de Dienst Vreemdelingenzaken blijken absoluut onvoldoende om afwijzing van de aanvraag te rechtvaardigen en men geen rekening met de persoonlijke situatie van concluante.

Medische attesten van concluante stellen dat Concluante lijdt aan Maligne hypertensie en aan Polycythemia Vera/ essentiële trombose overlap syndroom, hetgeen ontegensprekelijk een ernstige aandoening is. Wekelijks aderlatingen en Hydrea 2co.dd. behandelingen zijn nodig.

Het gaat om een chronische aandoeningen waarbij levenslange verzorging noodzakelijk is. Uit de medische attesten blijkt ook dat bij gebrek aan behandeling zij slechts 1 jaar te leven heeft, met een degelijke behandeling is dit 10 tot 15 jaar. Het is dan ook zeer kort door de bocht om te stellen dat concluante terug kan gaan naar haar land van herkomst - waar geen adequate behandeling mogelijk is. Bijgevolg betreft het wel degelijk een kritieke levensbedreigende gezondheidstoestand.

Het lijkt verder ook geen twijfel dat het hier gaat om een uitzonderlijke situatie en dat er geen gelijkwaardige of alternatieve behandeling mogelijk is in het land van herkomst. Uit Zoals hoger gesteld zal de medische situatie van concluante dan ook sterk achteruit gaan.

Bijgevolg is de fysieke integriteit in gevaar is van concluante bij een terugkeer naar haar land van oorsprong.

Deze terugkeer zou een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.”

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in het advies van de arts-adviseur van 6 mei 2013 verwezen wordt naar het medisch attest van Dr. [H.] waarin deze verklaarde dat de aandoening in het huidige stadium niet interfereert met het dagelijkse leven, maar dat de evolutie op lange termijn mogelijks ‘onzeker’ is. Er waren geen acute opstoten noch hospitalisaties, behalve één hospitalisatie van 3 dagen wegens hoofdpijn.

De arts-adviseur concludeerde terecht dat de graad van de ernst van artikel 3 EVRM niet werd bereikt, dat de ziekte geen directe bedreiging vormt voor het leven aangezien er geen vitaal orgaan wordt aangetast en de aangehaalde psychologische toestand geen speciale beschermingsmaatregelen vereist.

Voor zover verzoekster kritiek zou uiten op bovenvermeld advies van de ambtenaar-geneesheer, heeft de verwerende partij de eer te verwijzen naar het volgende arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de conclusies van verweerder toont nog niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie zou zijn gekomen. Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoekers om de Raad te vragen om de beoordeling van de

ambtenaar-geneesheer over te doen, dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer" (arrest RVV, nr. 73.032 d.d. 11 januari 2012).

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.)."

3.3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hoewel verwerende partij niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partijen ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

3.3.2. In casu wordt verzoeksters verblijfsaanvraag om medische redenen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Deze bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Concreet houdt deze bepaling in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

3.3.3. Verzoekster betoogt dat de motivering van de in casu eerste bestreden beslissing niet als afdoende is te beschouwen, in het licht van het gegeven dat zij lijdt aan chronische aandoeningen die een levenslange behandeling noodzakelijk maken. Zij benadrukt dat zij blijkens de door haar voorgelegde medische attesten zonder behandeling slechts één jaar heeft te leven en dat aldus zij bij een terugkeer naar haar herkomstland dient te vrezen voor haar fysieke integriteit en voor een onmenselijke of vernederende behandeling. Zij stelt dat een adequate behandeling niet mogelijk is in haar herkomstland.

3.3.4. De vaststelling dringt zich op dat de arts-adviseur in de motivering van zijn advies het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vraag of er sprake is van een graad van ernst in de zin dat er sprake is van een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Zo stelt de arts-adviseur vast dat in casu uit het voorgelegde medische dossier geen directe bedreiging voor het leven blijkt, er geen vitaal orgaan is aangetast en geen speciale beschermingsmaatregelen zich opdringen, om te besluiten dat geen aandoening voorligt in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient evenwel te worden aangenomen dat het vaststellen van een ontbreken van een direct levensbedreigende aandoening niet volstaat om de aanvrager uit te sluiten van het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, inclusief de situatie waar er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

De vaststelling dringt zich aldus op dat de in het medisch advies opgenomen motivering dat het voorliggende dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst in de zin van een directe levensbedreiging, geen afdoende motivering is om te besluiten dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Uit de redactie van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt dat ook de omstandigheid dat er in het land van herkomst of verblijf geen adequate behandeling aanwezig is voor de betrokken ziekte of aandoening, aanleiding kan geven tot het verlenen van een machtiging tot verblijf om medische redenen.

De arts-adviseur voorziet in zijn medisch advies geen duidelijke motivering inzake het gestelde in de voorgelegde medische stukken, waaronder een medisch attest van 16 november 2009, dat verzoekster lijdt aan polycytemia vera / essentiële thrombosis overlap syndroom – hetgeen een maligne aandoening is – die een levenslange medicamenteuze behandeling met onder andere Hydrea noodzaakt en waarbij wordt aangegeven dat zonder behandeling verzoekster naar verwachting nog maar één jaar heeft te leven en de vraag of in deze situatie geen sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of verblijf.

De beoordelingsvrijheid van de arts-adviseur bij het geven van zijn advies doet geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende moeten zijn gemotiveerd, hetgeen onder meer inhoudt dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten, zoals medische stukken waarin melding wordt gemaakt van een noodzakelijke behandeling zonder dewelke de levensverwachting slechts één jaar bedraagt, niet worden aanvaard (cf. RvS 18 september 2013, nr. 224.723).

Verzoekster dient aldus te worden gevolgd waar zij betoogt dat niet op afdoende wijze wordt gemotiveerd inzake de door haar voorgelegde medische stukken waarin melding wordt gemaakt van een noodzakelijke behandeling zonder dewelke zij naar verwachting nog slechts één jaar zou hebben te leven. Het in de nota met opmerkingen naar voor gebrachte verweer – waarbij wordt vertrokken van het uitgangspunt dat een motivering dat een directe levensbedreiging niet blijkt kan volstaan, hetgeen niet kan worden bijgetreden – vermag geen afbreuk te doen aan de gedane vaststelling dat een duidelijke motivering inzake het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ontbreekt, terwijl dit een wezenlijk onderdeel van de motivering dient uit te maken.

Het medisch advies is aangetast door een motiveringsgebrek. Aangezien de eerste bestreden beslissing, zoals reeds gesteld, volledig is opgehangen aan het advies van de arts-adviseur, is deze met dezelfde onregelmatigheid behept.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt aangetoond.

3.3.5. Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Een onderzoek van het tweede middel dringt zich niet langer op.

3.4. Zoals dit reeds onder punt 2.3 werd gesteld, wordt benadrukt dat blijkens de gegevens van het dossier verweerder de verblijfsaanvraag om medische redenen van 6 januari 2010 op 23 juli 2010 ontvankelijk heeft verklaard, hetgeen tot gevolg heeft dat overeenkomstig artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet verzoekster gerechtigd is op een attest van immatriculatie en dus de behandeling van haar aanvraag in België mag afwachten. Verweerder heeft het in deze situatie klaarblijkelijk zelf ook nuttig en nodig geacht om de bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoekster ingediende verblijfsaanvraag op medische gronden. Op die manier heeft hij zich geconformeerd aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat oplegt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde onder meer rekening houdt de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Door aldus te handelen erkent verweerder dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat de eerste bestreden beslissing moet worden vernietigd, moet derhalve ook het daaropvolgende bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 mei 2013 tot ongegrondverklaring van een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS